

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשֶׁת וִירָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ד' - חלק י"ח

קונטרס 108

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ויאמר ה' לנג נקמ את יונה ברוחקא דדאגה דלחון דדאגון מן ענייתא - מהחשק הגדול שדאגני מפי העניית - מדונקא - שדחק זה לשלים הסאה של הגלות - יפקון מן גלותא, הנא הוא דכתב את עם עני תלשיע - קשיקו במחלית עניית (סמאחורל תפלה פדושה מן ספר) את תלשיע אותם, עיו"ש.

ובל הרוצה דברי הוהר הקדוש שם, משותקים לקאות איך הכל כמו, שגלות אחרונה זו דערכב רב, היא גלות דדונקא ולענינתא.

ולש על עצה אחת וברורה, לרוץ לכי שמעון בר יוחאי על ידי למוד וספק בספר הוהר הקדוש, שגאות מביטח לנו הרשב"י שצא ברחמים מהגלות, ולא שרץ נסיון (ולא נסיון של עני). (בדיוע דברי מהקפלים המהרחל, הרשב"ש, הבעש"ט, ונסון איש חי ועוד, דעתיה למוד זה להתפרסם ולהגלות, וכל דור תגאל השכינה הקדושה ותבוא הגאולה.

ובתוך דברי גם זאת אנכינה, דברי מוכנן האון דעדיק רבי שמואל דרין וצלה"ה

דדנרעה לתאריך ימים יחזיק עצני תמים, כלומר ילמד תולדות הסוד וכן: יארכי ימיו, וכפלה זו מפי קמנא רבי יאודה פתג"ה וי"צ נאמנה וכן הנה גם למעשה פנה (בספר פשמים ורובא דברי פשמים וריו"ו).

ומעשה פחם אחר שחלה וזה אלה לשימנו, ואכן לאחר פנה ימים שבהל"ה רח"ל.

ובל גדולי הפסכדים שלפני הנה רחב כאלים - השינוי כל מעלת על ידי למוד הוהר הקדוש תמידים בסדנכם.

ובדיוע שכל הטהלות חן' המאלב, עירק, מוצרים מורקו וטמדי היו מבורות מבורות שלמורו שעות קבל לילה ובכל יום הוהר הקדוש, ובפסח בדר האחרון, בדרו"ש קמנא הון איש חי ויע"א, על כל מעשה מנחן למדו עניני הוהר הקדוש למענות, ובכל סנה ששבת כוש וקנים מוכים, וכן באגרות על נפטרם, למדו ור הקדוש סבא דמשפטים והאדרות, ובכרית מילה וכל שומתה

פי זאת ידעו, שאין לנו תורת הרשב"י לפתח הכל ולתורת המשפטים, ולפי כל מהלך - פתח אליו דבר טוב (שדוהא פסוקיה לחיובים). וכן את מותוהרים ומתחזקים להחיש עוד ועוד לומדים ביוהר הקדוש, פי הוא פותח והוא הסוגה ועל ידי למוד הוהר הקדוש רואים ברכה בלמוד הגלגל כדיוע (בפסגש חובש, ומתנבים חרדשי תורה ונפשיים מעינות החקקה פי מענו תוצאות חיים. כמקרא דברי חיים ויטאל וברמח"ל והגר"א והחיד"א חק, ונעו עוד ב"אור הוהר" פאריכות.

ואחר כל זאת - הנה יבנו דבורנו את לש מפעל בפיו ועצום - "מפעל הוהר העולמי" - ששפיו יבנה לח"ט מן הרג"ע יוסף שליט"א סבלה וזכר הקדוש - אשר גלותו בנסתא אנה ידועה לרבים - פי כהה היא!

בנבא עמד לו וכוונתו של הרשב"י חק להצילו. דהו ידוע ומפסרם, שהרשב"י חק' וכלת תורתו חק' מלמוד וכות ומנו ומציל.

ונרשו דורשי רשומות - מאש"ר שמנה לחמו, מאש"ר ר"ת מלמוד אמר רבי שמעון - שמנה לחמו - הן ברוחניות והן בגשמיות, וכל דבוק בחיים ופנת לחיים.

בברכה, חק מאיר חיים

י"ח חשי"א א' אלול תשס"ט לכבוד "חברת מנצי הרבים"

שלום וברכה!
רצני להודות לכם מקרב לב על השוכה שאתם עושים לשם ישראל וזונים אותנו ללמד את הוהר הקדוש, ובכח הוצאתם על זה פסח רב. משלפתכם תהיה שלמה מעם ה', תנו למענות רבות, ויבנו למענה הגדולה הוהר תמננו לכם וילוציא חלוצים, אמן.

לפני פנה ימים בבלנו גם את הסט המהדר של הוהר הקדוש, וכל כך שמתנו, פיון שליו לנו בבית ור ישן בכתב רש"י, ורצוני להתחיל ללמד על יום קצת, אבל הנה קשה מאד פיון שנה משה לקריאה, עד שברוך השם מצאנו את הדפים שלפני וזה הנה לנו פעלים לתורה. ומיד דשהתאפשר לנו מלאנו את הדפים שלפנינו לכם, ואכן מיד בלשנוע לכם שהומנו וזה באותו לילה ויני לבבל קבר את כל הסט לבית אחרי דקות ספורות מוש - שירות שאין בלשון מקום, והפלא העצום שהכל ברחם און פקחי!

בהתחילי דבר שפנאנו את הדפים שלפני, מוש לא האמנו למקרה שנינו שאתם מסלמים בהנם ללא משבת כוח קבל, ואחר כך מוש התפעלו מהמשקל הקדושה (או השמיות הקדושות) שעוקרת אחרינו דבר נשגב זה, מוש יחיד קבלה, לא אליו! ישראל.

הוסקנו לתרומות 200 ש"ח כדי ששמישוכו תהיה למענות ויחיש פתכם ותהי משלפתכם שלמה מעם ה', ובכונתכם ננה קבר לגאולה שאנו מצפים לה באות שנים, אמן פו יהי רצון.

תקו ואמנו!
התקין בעלום שם.

ונסד פנה שעורים הוהר הקדוש, ומפסח על מנת להטעים, שפמנישים מוש כל כל ישראל את בחי הש"ת על ידי רבי למוד הוהר הקדוש, ובפסח פסחם דברי הון איש חי וי"ע וסכר מרדכי שרעבי וי"ע, שלמור בשבת קדש עולה אלה פשמים יתר מביים חל, ודברי הפסח מלה שלשה ביוהר הקדוש עולה לשנה בלמוד הפסח. כל זה מלהיב לבות פני ישראל, ומיום ליום מרבים תמלים וספוסים שעורים לאון מספה עד שכל הארץ תפלא ויכרא עולה, ועל ידי כל הלוהקים והמקלדים ביוהר הקדוש תבוא הגאולה בששון ושמחה בחי"ו ואהב"ה.

ומנח בנתי לעור ולסנע בחדקם בקדשה למפעל קדוש זה קבל הפסח, כמו שהבאנו בנאשית דברי, דברי הרמ"י, סלאנטר וי"ע, דעת לעשות לה' הפיו תורתנו ומי פתי לא יסור הנה, לאוהי בקבל העלה בדר זה.

ועל ידי נה נהבשבת הוהר הקדוש ברכיני מהימנא (משא כח"ו) דיקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בנו פסוקי "ו' כד יתקו ואין עמו אל גבר" ב"א.

בברכת התורה חז ושירא דמן חברי
מאיר חיים בן אאמור ר' משה יו"ט וזה"ח בן אמור ר' יוסף וזה"ה

נב.
ואספר לנו העלה שיהיה לסיבי וצ"ל מרבי קהלת "אברהם ואחיה", בעדור במצרים, בתקופת המלחמה העולמית, ששהקנים ימ"ש נקסו למצרים באתם הנסיעות ברכות, הקרינו שכל היהודים ירדו פאן בתחנה הקרובה, ומי שלא ירד אחת רתו להמית. סיבי וצ"ל עשה עצמו בדי משים ולא ירד בתחנה, ואילו כל היהודים ירדו - אך פי מן שרד נהרג, ואילו סיבי, שהרגיש פאלו מן השמים מורים לו לא לברך, וכן נצל.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכרה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שְׂבִיל ב' אוֹת ג'.

לְעוֹלָמִים, וְדָא הוּא דְכְתִיב הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ וְגו'.

אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה מִהֶבֶא (מְקָרָא הוּא) הוּא קְדוֹשׁ יְרוּשָׁלַם קְדוֹשׁ הַנוֹתָר בֶּה קְדוֹשׁ. הוּא קְדוֹשׁ, דְּכְתִיב, (ישעיה
(ו) קְדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת, וְכְתִיב, (הושע יא) בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ. יְרוּשָׁלַם קְדוֹשׁ, דְּכְתִיב, (קהלת ח) וּמִמָּקוֹם קְדוֹשׁ יִהְיֶה. הַנוֹתָר בֶּה קְדוֹשׁ, דְּכְתִיב, (ישעיה ד) וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. מֶה קְדוֹשׁ הָרֵאשׁוֹן קִיָּים אֶף הַשָּׂאֵר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קִיָּים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מָאִי דְכְתִיב, (זכריה ח) עוֹד יֵשְׁבוּ זִקְנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחוּבוֹת יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ מְרֹב יָמִים. מָאִי טִיבוּתָא דָּא (כְּדִי) לְמִיזַל כְּדִין דְּכְתִיב וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יִצְחָק (קלח א) עֲתִידִים הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא לְהַחְיֹת מֵתִים כְּאֵלִישַׁע הַנָּבִיא, דְּכְתִיב, (מלכים ב ד) וְקַח מִשְׁעֻנְתִּי בִידֶךָ וְלֵךְ. וְכְתִיב וְשָׁמַת מִשְׁעֻנְתִּי עַל פְּנֵי הַנָּעַר. אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּכֵר שְׁעִתִּידִים לַעֲשׂוֹת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא אֶתְּהָ רֹצֵחַ עֲכָשׂוֹי לַעֲשׂוֹת, מֶה כְּתִיב וְיִשָּׁם אֶת הַמִּשְׁעֻנָּת עַל פְּנֵי הַנָּעַר וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה וְאִין קָשָׁב.

אָבָל הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא עֲלֶה בִידָם הַבְּטָחָה זו, דְּכְתִיב, (זכריה י) וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ כְּדִי לְהַחְיֹת בּוֹ אֶת הַמֵּתִים (כֹּה פִתִּים אוֹתָם) מִהַגְרִים שְׁתַּגְיִירוּ מֵאוּמוֹת הָעוֹלָם דְּכְתִיב בֶּהוּ (ישעיה סה) כִּי הַנָּעַר בֶּן מֵאָה שָׁנָה יָמוּת וְהַחוּטָא בֶּן מֵאָה שָׁנָה יִקוּלָּל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק סוֹפִיָּה דִּקְרָא מוֹכִיחַ דְּכְתִיב מְרֹב יָמִים.

דְּכֵר אַחַר וְתֵאמֹר שָׁרָה צָחוּק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים. כְּתִיב, (ישעיה יט) שָׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בֶּה כָּל אֲהֻבֶיהָ

הַמְקֻדָּשׁ, לְפִיכָךְ אִין מְקַבְּלִים נִשְׁמָתָם אֲלֵא בְּמָקוֹם קִיָּים לְעוֹלָמִים, כְּדִי שְׁתַּהֲיָה הַנֶּשֶׁמָה קִיָּמָת בְּגוֹף לְעוֹלָמִים. וְזֶה הוּא שְׁכָתוֹב הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ וְגו'.
אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, מִכָּאֵן (מְקָרָא הוּא) הוּא קְדוֹשׁ, יְרוּשָׁלַם קְדוֹשׁ, הַנוֹתָר בֶּה קְדוֹשׁ. הוּא קְדוֹשׁ - שְׁכָתוֹב (ישעיה ו) קְדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת, וְכְתִיב (הושע יא) בְּקִרְבֶּךָ קְדוֹשׁ. יְרוּשָׁלַם קְדוֹשׁ - שְׁכָתוֹב (קהלת ח) וּמִמָּקוֹם קְדוֹשׁ יִהְיֶה. הַנוֹתָר בֶּה קְדוֹשׁ - שְׁכָתוֹב (ישעיה ד) וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֶר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. מֶה קְדוֹשׁ הָרֵאשׁוֹן קִיָּים אֶף הַשָּׂאֵר קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קִיָּים.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֶה זֶה שְׁכָתוֹב (זכריה ח) עוֹד יֵשְׁבוּ זִקְנִים וְזִקְנוֹת בְּרַחוּבוֹת יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ מְרֹב יָמִים? מֶה טוֹבָה הִיא זו [כְּדִי] לְלָכֵת אֲז שְׁכָתוֹב וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ? אֲלֵא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֲתִידִים הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא לְהַחְיֹת מֵתִים כְּאֵלִישַׁע הַנָּבִיא, שְׁכָתוֹב (מלכים ב ד) וְקַח מִשְׁעֻנְתִּי בִידֶךָ וְלֵךְ, וְכְתִיב וְשָׁמַת מִשְׁעֻנְתִּי עַל פְּנֵי הַנָּעַר. אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: דְּכֵר שְׁעִתִּידִים לַעֲשׂוֹת הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא אֶתְּהָ רֹצֵחַ לַעֲשׂוֹת עֲכָשׂוֹי לַעֲשׂוֹת? מֶה כְּתוּב? וְיִשָּׁם אֶת הַמִּשְׁעֻנָּת עַל פְּנֵי הַנָּעַר וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה וְאִין קָשָׁב.

אָבָל הַצַּדִּיקִים לְעֵתִיד לָבֵא עֲלֶה בִידָם הַבְּטָחָה זו, שְׁכָתוֹב (זכריה ח) וְאִישׁ מִשְׁעֻנְתּוֹ בִּידּוֹ כְּדִי לְהַחְיֹת בּוֹ אֶת הַמֵּתִים. [כִּי הֵם מִתּוֹמִים?] אוֹתָם מִהַגְרִים שְׁתַּגְיִירוּ מֵאוּמוֹת הָעוֹלָם, שְׁכָתוֹב בֶּהוּ (ישעיה סה) כִּי הַנָּעַר בֶּן מֵאָה שָׁנָה יָמוּת וְהַחוּטָא בֶּן מֵאָה שָׁנָה יִקּוּלָּל. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, סוֹף הַפְּסוּק מוֹכִיחַ, שְׁכָתוֹב מְרֹב יָמִים.

דְּכֵר אַחַר וְתֵאמֹר שָׁרָה צָחוּק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים, כְּתוּב (ישעיה יט) שָׁמַחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בֶּה כָּל אֲהֻבֶיהָ שִׁישׁוּ אֶתְּהָ מִשׁוּשׁ כָּל הַמֵּתִים אֲבָלִים עָלֶיהָ. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, לֹא הֵיטֵב שְׁמַחָה לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ

ברוך הוא מיום שנברא העולם
כאותה שמחה שעתידי לשמח
עם הצדיקים לעתיד לבא, וכל
אחד מראה באצבע ואומר, (שם
כה) הנה אלהינו זה קוינו לו
וישיענו זה ה' קוינו לו נגילה
ונשמחה בישועתו, וכתוב (שם יב)
זמרו ה' כי גאות עשה מודעת
זאת בכל הארץ.

רבי יוחנן אמר, לא ראינו מי
שפרש את הדבר הזה כדוד
המלך שאמר (תהלים קד) תסתיר
פניך יבהלון וגו'. מכאן שאין
הקדוש ברוך הוא עושה רעה
לשום אדם, אלא כשאנו משגיח
בו - הוא כלה מאלינו, שכתוב
תסתיר פניך יבהלון תסך רוחם
יגועון וגו', ואחר כך (שם) תשלח
רוחך יבראון וגו', ואחר כך (שם)
יהי כבוד ה' לעולם לשמח ה'
במעשיו. ואזי השחוק בעולם,
שכתוב (שם קכו) אז ימלא שחוק
פינו ולשוננו רנה. זהו שכתוב
ותאמר שרה צחק עשה לי
אלהים, לשמח בישועתו.

רבי חייא אמר, בא ראה, עד
שהגוף עומד בעולם הזה, הוא
חסר מן התשלום. לאחר שהוא
צדיק והולך בדרך ישר ומת
בגשרו, נקרא שרה בתשלומו.
הגיע לתחת המיתם, הוא שרה,
כדי שלא יאמרו שאחר הוא
שהחיה הקדוש ברוך הוא.
לאחר שהוא חי ושמח עם
השכינה ומעביר הקדוש ברוך
הוא היגון מן העולם, שכתוב
(ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה
ה' אלהים דמעה מעל כל פנים
וגו', אזי נקרא יצחק בשביל
הצחוק והשמחה שיהיה
לצדיקים לעתיד לבא.

רבי יהודה בא לאותו מקום של כפר חנן. שלחו לו מנחה כל בני העיר. נכנס לפניו רבי אבא,
אמר לו, מתי הולך מר? אמר לו, אפרע מה שנתנו לי בני העיר ואלך. אמר לו, אל יחשש מר
למנחה הזאת. לתורה הם עשו את זה, ולא יקבלו ממך כלום. אמר לו, ולא יקבלו דברי תורה?

שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה. אמר רבי
יהודה לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום
שנברא העולם, כאותה שמחה שעתידי לשמוח עם
הצדיקים לעתיד לבוא. וכל אחד ואחד מראה באצבע
ואומר (ישעיה כה) הנה אלהינו זה קוינו לו וישיענו זה יי
קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. וכתוב, (ישעיה יב) זמרו
יי כי גאות עשה מודעת זאת בכל הארץ.

רבי יוחנן אמר לא חזינו מאן דפריש האי מלה כדוד
מלכא דאמר (תהלים קד) תסתיר פניך יבהלון וגו'.
מכאן שאין הקדוש ברוך הוא עושה רעה לשום אדם,
אלא כשאנו משגיח בו הוא כלה מאלינו, דכתיב תסתיר
פניך יבהלון תוסף רוחם יגועון וגו'. ואחר כך (תהלים קד)
תשלח רוחך יבראון וגו'. ואחר כך (תהלים קד) יהי כבוד
יי לעולם ישמח יי במעשיו. ואזי השחוק בעולם
דכתיב, (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה.
הדא הוא דכתיב ותאמר שרה צחק עשה לי אלהים
לשמוח בישועתו.

רבי חייא אמר תא חזי, עד שהגוף עומד בעולם הזה
הוא חסר מן התשלום, לאחר שהוא צדיק והולך
בדרכי יושר ומת בגשרו, נקרא שרה בתשלומו, הגיע
לתחתית המיתם הוא שרה, כדי שלא יאמרו שאחר הוא
שהחיה קדוש ברוך הוא. לאחר שהוא חי, ושמח עם
השכינה ומעביר הקדוש ברוך הוא היגון מן העולם
דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח ומחה יי אלהים
דמעה מעל כל פנים וגו'. אזי נקרא יצחק, בשביל
הצחוק והשמחה שיהיה לצדיקים לעתיד לבא.

רבי יהודה אתא ליהוא אתר דכפר חנן, שדרו ליה
תקורבתא כל בני מאתא, עאל לגביה רבי אבא,
אמר ליה אימתי ליזיל מר, אמר ליה אפרע מה דיהבו
לי בני מאתא ואיזיל, אמר ליה לא ליחוש מר להאי

תקרבתי לאורייתא הוא דעבדו, ולא יקבלו מנן כלום, אמר ליה ולא מקבלי מלי דאורייתא, אמר אין. אתו כל בני מאתא. אמר ליה רבי יהודה פלהון מארי מתיבתא, אמר ליה, ואי אית מאן דלא יאות למיתב הכא ליקום וליזיל.

קם רבי אבא ואבדיל מניהו עשרה די יקבלון מניה, אמר להו יתיבו בתרי גברא רבא דנא, ואנא ואנון נקבל למחר ונתיב עמיה. אזלו. ואנון עשרה דאשתארו עמיה יתיבו (אנון עשרה) ולא אמר כלום, אמרו ליה אי רעותיה דמר נקבל אפי שכינתא. אמר להו והא רבי אבא לית הכא, שדרו בהדיה ואמא.

פתח ואמר ווי פקד את שרה כאשר אמר. מאי שנויא הנה הכא, הנה ליה למימר ווי זכר את שרה כמה דאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל. דאין פקידה אלא על מה דהוה בקדמיתא. אלא בקדמיתא הוה, דכתיב שוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשיו, משמע דכתיב כאשר אמר, דאלמלא לא נאמר כאשר אמר לימא זכירה, אבל פקד הוה מלה דאמר למועד אשוב אליך.

לבתר אמר הכי, האי צדיק דזכי למיסק ליהוה יקר עלאה, דיוקניה מתפתח בקרסי יקריה, וכן לכל צדיק וצדיק דיוקניה לעילא פד הוה לתמא לאבטחא ליהוה נשמא קדישא.

והיינו דאמר רבי יוחנן, מאי דכתיב, (חבקוק ג) שמש ירח עמד זבלה, דוהרן גנפא ונשמא דקיימין באדרא קדישא עלאה דלעילא פדיוקנא דהוה קאים בארעא, והוה דיוקנא מתזנא הנאת נשמא, והוה עתידה לאתלפש בהאי גרמא דאשתאר בארעא, וארעא מתעבר מניה וטפל טיגיה לברא, ודא הוא דאתקרי קדושה.

אמר בן. באו כל בני העיר. אמר לו רבי יהודה, כלם ראשי ישיבות. אמר לו, ואם יש מי שלא נאה לו לשבת כאן - שיקום וילך.

קם רבי אבא והבדיל מהם עשרה שיקבלו ממנו. אמר להם, שבו עם האיש הגדול הזה, ואני והם נקבל למחר ונשב עמו. הלכו. ואותם עשרה שישבו עמו ישיבו (אותם עשרה) ולא אמר כלום. אמרו לו, אם רצונו של מר, נקבל פני שכינה. אמר להם, והרי רבי אבא אינו כאן. שלחו לו ובא.

פתח ואמר, וה' פקד את שרה כאשר אמר, מה השנוי שהיה כאן? היה לו לומר, וה' זכר את שרה, כמו שאמר (בראשית ל) ויזכר אלהים את רחל, שאין פקידה אלא על מה שהיה בתחלה. אלא בהתחלה היה, שכתוב שוב אשוב אליך כעת חיה, ועל אותו ענין נאמר שפקד עכשיו, משמע שכתוב כאשר אמר. שאלמלא לא נאמר כאשר אמר, שיאמר זכירה. אבל פקד - אותו דבר שאמר למועד אשוב אליך.

אחר כך אמר כך, צדיק זה שזוכה לעלות לאותו כבוד עליון, דמותו נחקקת בכסא כבודו, וכן לכל צדיק וצדיק דמותו למעלה כמו שהיה למטה להבטיח לאותה נשמה קדושה. וזהו שאמר רבי יוחנן, מה זה שכתוב (חבקוק א) שמש ירח עמד זבלה? שזוהרים גוף ונשמה שעומדים בגן הקדוש העליון שלמעלה דמות שהיה עומד בארץ, ואותה דמות נזוגית הנאת הנשמה, ואותה העתידה להתלבש בעצם הזו שנשארה בארץ, והאדמה תעבר ממנה וטופלת את הזקמה החוצה, וזהו שנקרא קדושה.

וְכַשֵּׁנוּמֶרֶת אוֹתָהּ הִדְמוּת הָיָא
שְׁלֹמֶעֱלָה, בָּאָה בְּכָל חֹדֶשׁ
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שְׁכֵתוֹב (ישעיה סו) וְהָיָה
מִדִּי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ. וְהוּא מְבַשֵּׁר לִיָּה וְאָמַר
לִמּוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ, לְהֵהוּא זְמַן דְּעֵתִיד לְאַחֲרֵי מִיתָא
עַד דְּאַתְּפַקְדָּת לְהֵהוּא זְמַנָּא כְּמָה דְּאַתְּבַשֵּׁר הָדָא הוּא
דְּכְתִיב וַיִּפְקֵד אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר. וְהֵהוּא יוֹמָא דְּחֲדָרִי
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעוֹבְדוֹי הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קד)
יִשְׁמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אַבָּא גִימָא לֶן מַר עַל פְּרִשְׁתָּא לְבִתָּר, אָמַר
יָאוּת לְכוּן לְמַפְתַּח פְּרִשְׁתָּא דָּא. פְּתַח וְאָמַר וְיָהִי
אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֵלֶּהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וְגו' וַיֹּאמֶר קִח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אַהֲבָת וְגו'. הִכָּא
אֵית לְאַסְתָּפְלָא הָאִי אוּמָנָא דְּאַפִּיק כְּסָפָא מִמְּקוּרָא
דְּאַרְעָא, מָאי עֲבַד.

בְּקִדְמִיתָא מְעִייל לִיָּה בְּנוֹר דְּלִיק עַד דְּנַפִּיק מִגִּיָּה כָּל
זוּהֵמָא דְּאַרְעָא, וְהָא אֲשֶׁתְּאַרְת כְּסָפָא אָבֵל
לָא כְּסָפָא שְׁלִימָתָא, לְבִתָּר מָאי עֲבִיד, מְעִייל לִיָּה בְּנוֹרָא
כְּדִבְקִדְמִיתָא וּמִפִּיק מִגִּיָּה סְטִיפִי כְּמָה דְּאַתָּ אָמַר, (משלי
כה) הִגּוּ סִיגִים מִכֶּסֶף וְגו' וּכְדִין הוּא כְּסָפָא שְׁלִימָתָא
בְּלָא עֲרֻבּוּכָא.

כֶּךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְעִייל הָאִי גּוּפָא תַחוּת אַרְעָא עַד
דְּמַתְרַקֵּב פּוּלִיָּה וְנַפִּיק מִגִּיָּה כָּל זוּהֵמָא בִּישָׂא,
וְאַשְׁתָּאֵר הֵהוּא תְרוּדָּה רֶקֶב וְאַתְּבְּנִי גּוּפָא מִגִּיָּה, וְעַד כְּעֵן
הוּא גּוּפָא לָא שְׁלִים.

לְבִתָּר הֵהוּא יוֹמָא רַבָּא דְּכְתִיב, (זכריה יד) וְהָיָה יוֹם אֶחָד
הוּא יוֹדַע לֵי לָא יוֹם וְלָא לִילָה, מַתְּטַמְרֵן פְּלֵהוּ
בְּעַפְרָא כְּדִבְקִדְמִיתָא מִן קֶדָם דְּחִילוּ וְתַקִּיפוּ דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ישעיה ב) וּבָאוּ בְּמַעֲרוֹת
צִירִים וּבְמַחֲלוֹת עֶפֶר מִפְּנֵי פַחַד יְיָ וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ וְגו'.
וְנַפִּיק נִשְׁמַתִּיהוּ וּמַתְּעַפֵּל הֵהוּא תְרוּדָּה רֶקֶב וְאַשְׁתָּאֵר

הוּא. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (ישעיה ב) וּבָאוּ בְּמַעֲרוֹת צִירִים וּבְמַחֲלוֹת עֶפֶר

וְכַשֵּׁנוּמֶרֶת אוֹתָהּ הִדְמוּת הָיָא
שְׁלֹמֶעֱלָה, בָּאָה בְּכָל חֹדֶשׁ
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שְׁכֵתוֹב (ישעיה סו) וְהָיָה
מִדִּי חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ. וְהוּא מְבַשֵּׁר לִיָּה וְאָמַר
לִמּוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ, לְהֵהוּא זְמַן דְּעֵתִיד לְאַחֲרֵי מִיתָא
עַד דְּאַתְּפַקְדָּת לְהֵהוּא זְמַנָּא כְּמָה דְּאַתְּבַשֵּׁר הָדָא הוּא
דְּכְתִיב וַיִּפְקֵד אֶת שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר. וְהֵהוּא יוֹמָא דְּחֲדָרִי
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעוֹבְדוֹי הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קד)
יִשְׁמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו.

אָמַר לִיָּה רַבִּי אַבָּא, יֹאמַר לְנוּ מַר
עַל הַפְּרִשָּׁה שְׁאַחַר כֶּךָ. אָמַר, יִפָּה
לְכֵם לְפִתְחַ פְּרִשָּׁה זֹו. פְּתַח
וְאָמַר, וְיָהִי אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְהָאֵלֶּהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וְגו' וַיֹּאמֶר קִח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יְחִידְךָ
אֲשֶׁר אַהֲבָת וְגו'. כָּאֵן יֵשׁ
לְהַתְּבוּנוֹ, הָאֵמֵן הִנֵּה שְׁמוּצִיא
כְּסָף מִמְּקוּר הָאֶרֶץ, מָה עוֹשֶׂה?
בְּתַחֲרָה מַכְנִיס אוֹתוֹ לְאֵשׁ
דּוֹלֶקֶת עַד שְׁמוּצִיא מִמֶּנּוּ אֶת כָּל
הַזָּהָמָה שֶׁל הָאֶרֶץ, וְהָרִי נִשְׁאָר
כְּסָף, אָבֵל לֹא כְּסָף שְׁלֵם. אַחֵר
כֶּךָ מָה עוֹשֶׂה? מַכְנִיס אוֹתוֹ בְּאֵשׁ
כְּבַתְחֻלָּה וּמוּצִיא מִמֶּנּוּ סִיגִים,
כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (משלי כה) הִגּוּ סִיגִים
מִכֶּסֶף וְגו', וְאֵז הוּא כְּסָף שְׁלֵם
לֹא עֲרֻבּוּכָהּ.

כֶּךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מַכְנִיס אֶת
הַגּוּף הִנֵּה תַּחַת הָאֶרֶץ, עַד שְׁכָלוֹ
נֶרְקֵב וְיִצְאָה מִמֶּנּוּ כָּל הַזָּהָמָה
הַרְעָה, וְנִשְׁאָר אוֹתוֹ תְרוּדָּה רֶקֶב
וְנִבְנָה מִמֶּנּוּ הַגּוּף, וְעַד עֲכָשׁוּ
הוּא גּוּף לֹא שְׁלֵם.

אַחֵר אוֹתוֹ יוֹם הַגְּדוֹל, שְׁכֵתוֹב
(זכריה יד) וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדַע
לֵה' לֹא יוֹם וְלֹא לִילָה, מַסְתְּרִים
כָּלֵם בְּעֶפֶר כְּמוֹ בַתְּחֻלָּה מִלִּפְנֵי
פַּחַד וְהַחֲזֵק שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ וְגו'.

וַיֵּצֵא נִשְׁמָתָם וּמִתְעַכֵּל אוֹתוֹ תִּרְוֹד רֶקֶב, וְנִשְׁאַר גּוֹף שְׂנֹכְנָה שֵׁם [האור] שְׁלוֹ כְּאוֹר הַשֶּׁמֶשׁ וּכְזוֹהַר הַרְקִיעַ, שְׁכָתוֹב (דניאל יב) וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ וגו', וְאֵז כֶּסֶף שְׁלֹם, גּוֹף שְׁלֹם בְּלִי עַרְבוּבָה אַחֲרָת.

שְׁאֵמֶר רַבִּי יַעֲקֹב, גּוֹף שְׁמַאִיר יִזְרַק הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמֵּעַלָה, שְׁכָתוֹב (ישעיה כו) כִּי טַל אוֹרוֹת טַלָּךְ, וְכָתוֹב (שם כב) הִנֵּה ה' מְטַלְטֵלְךָ וגו'. וְאֵז יִקְרָאוּ קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים, שְׁכָתוֹב (שם ד) קְדוּשׁ יֵאָמֵר לוֹ. וְזוֹהַ שְׁנִקְרָא תַּחֲתֵת הַמַּתִּים שֶׁל הַסּוּף, וְזוֹהַ [כסף שְׁלֹם גּוֹף שְׁלֹם] [נְסִיין] אַחֲרוֹן, וְלֹא יִטְעֲמוּ עוֹד טַעַם הַמָּוֶת, שְׁכָתוֹב בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נֶאֱם ה' כִּי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וגו' כִּי בִרְךָ אֲבִרְכְּךָ וגו'. וּבְאֹתוֹ זְמַן מִתְפַּלְלִים הַצַּדִּיקִים שְׁלֹא יִתְנַסּוּ בְּזֶה יוֹתֵר.

כֹּה כָתוֹב? וַיֵּשֶׂא אֲבָרְהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל וגו'. אֵלוֹ שְׁאֵר רִשְׁעֵי הָעוֹלָם שְׁנִקְרָאוּ אֵילִים, כְּמוֹ שְׁנִאָמֶר (ישעיה ס) אֵילֵי נִבְיוֹת יִשְׁרָתוֹנָךְ, וּמִתְרַגְּמִים: גְּדוּלֵי נִבְיוֹת. אַחֵר נֶאֱחַז בִּסְבָּךְ וגו', כְּמוֹ שְׁנִאָמֶר וְכָל קֶרְנִי רִשְׁעִים אֲגַדֵּעַ. וְלָךְ אֲבָרְהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וגו', שֶׁהֵם מְזַמְּנִים לְהַתְנַסּוֹת בְּכָל נְסִיּוֹן רַע, וַיִּשְׁאַרֵּי הַצַּדִּיקִים לְעוֹלָם הַבָּא כְּמוֹ מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים לִיַּחַד אֶת שְׁמוֹ, וְלִכְן כָּתוֹב (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וַיִּשְׁמּוּ אֶחָד וגו'.

אָמֵר לוֹ [אמר להם] רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאֵן וְהִלָּא פִתְחוּ הַפֶּתַח. נִכְנַס יוֹם אַחֵר, וְנִכְנַסוּ לִפְנֵי כָל בְּנֵי הָעִיר. אָמְרוּ לוֹ, יֵאמֶר לָנוּ מִר דְּבָרֵי תוֹרָה בִּפְרָשָׁה שְׁקָרִינוּ כֹּה בַּיּוֹם שָׁבַת, וְה' פָּקֵד אֶת שָׁרָה. קָם בֵּין הַעַמּוּדִים, פֶּתַח וַאֲמַר, וְה' פָּקֵד אֶת שָׁרָה וגו'. שְׁלִשָּׁה מִפְתָּחוֹת בִּידוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִסֶּרֶם לֹא בִיד מְלֵאָךְ וְלֹא בִיד שׁוּר: מִפְתָּח שֶׁל חַיָּה, וְשֶׁל גִּשְׁמִים, וְשֶׁל תַּחֲתֵת הַמַּתִּים. בָּא אֲלֵיהֶּם וְנִטַּל הַשָּׁנִים - שֶׁל גִּשְׁמִים וְשֶׁל תַּחֲתֵת הַמַּתִּים.

גּוֹפָא דְּאַתְבְּגִי תַמָּן (נ"א נְהוּרָא) דִּילֵיה בְּנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא וּכְזוֹהֵרָא דְרְקִיעָא דְכְתִיב, (דניאל יב) וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ וגו'. וּבְדִין בִּסְפָא שְׁלִים, גּוֹפָא שְׁלִימָא בְּלֹא עַרְבוּבָה אַחֲרֵינִיָּתָא.

דְּאָמֵר רַבִּי יַעֲקֹב גּוֹפָא דְנִהִיר יִרְמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְלַעֲיֵלָא דְכְתִיב, (ישעיה כו) כִּי טַל אוֹרוֹת טַלָּךְ.

וּכְתִיב (ישעיה כב) הִנֵּה יִי מְטַלְטֵלְךָ וגו'. וּבְדִין יִתְקַרְוֵן קְדִישִׁין עֲלֵאִין דְכְתִיב, (ישעיה ד) קְדוּשׁ יֵאָמֵר לוֹ. וְדָא הוּא דְאַתְקִרִי תַחֲתֵית הַמַּתִּים דְּבִתְרִינִיָּתָא, וְדָא הוּא (כספא שְׁלִים גּוֹפָא שְׁלִימָא) (נ"א נְסִיּוֹנָא) בְּתִרִינִיָּתָא וְלֹא יִטְעֲמוּן עוֹד טַעֲמָא דְמוֹתָא דְכְתִיב בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נֶאֱם יִי כִי יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וגו' כִּי בִרְךָ אֲבִרְכְּךָ וגו'. וּבְהַהוּא זְמַנָּא מַצְלוּ צַדִּיקֵינָא דְלֹא יִתְנַסּוּן בְּדָא יִתִּיר.

כֹּה כְתִיב וַיֵּשֶׂא אֲבָרְהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל וגו'. אֵלִין שְׁאֵר חִיבֵי עֲלֵמָא דְאַתְקִרֵן אֵילִים כְּמָה דְאַתְ אָמֵר, (ישעיה ס) אֵילֵי נִבְיוֹת יִשְׁרָתוֹנָךְ וּמִתְרַגְּמִין רַבְרָבֵי נִבְיוֹת. אַחֵר נֶאֱחַז בִּסְבָּךְ וגו' כְּמָה דְאַתְ אָמֵר, (תהלים עה) וְכָל קֶרְנִי רִשְׁעִים אֲגַדֵּעַ. (וישַׁלַּח אֲבָרְהָם וגו') וְלָךְ אֲבָרְהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וגו'. דְּאִנּוּן מְזוּמְנִין לְאַתְנַסָּא בְּכָל נְסִיּוֹנָא בִישָׁא, וַיִּשְׁתַּאֲרוּן הַצַּדִּיקִים לְעֵלְמָא דְאַתִּי מְלֵאכִין עֲלֵאִין קְדִישִׁין לִיַּחַדָּא שְׁמִיָּה, וּבִגִּין כָּךְ כְּתִיב, (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יִי אֶחָד וַיִּשְׁמּוּ אֶחָד וגו'.

אָמֵר לִיה (נ"א אָמֵר לוֹ) רַבִּי יְהוּדָה מִכָּאֵן וְהִלָּלָא אֲצִלְחוּ פִתְחָא. עָאֵל יוֹמָא אַחֲרָא עָאֵלֹ קַמִּיָּה כָל בְּנֵי מִתָּא, אָמְרוּ לִיה לֵימָא לָן מִר מְלִינִיָּא דְאוֹרִינִיָּתָא בִּפְרָשָׁתָא דְקִרְיָן כֹּה יוֹמָא דְשִׁפְתָּא וַיִּי פָּקֵד אֶת שָׁרָה. קָם בִּינֵי עַמּוּדִי, פֶּתַח וַאֲמַר וַיִּי פָּקֵד אֶת שָׁרָה וגו'. שְׁלֹשׁ מִפְתָּחוֹת בִּידוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִסֶּרֶם לֹא בִיד מְלֵאָךְ וְלֹא בִיד שׁוּר. מִפְתָּח שֶׁל חַיָּה וְשֶׁל גִּשְׁמִים וְשֶׁל תַּחֲתֵית הַמַּתִּים. בָּא אֲלֵיהֶּם וְנִטַּל הַשָּׁנִים שֶׁל גִּשְׁמִים וְשֶׁל תַּחֲתֵית הַמַּתִּים.

וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן לֹא נִמְסַר בֵּיד אֱלֹהֵיו אֲלֵא אַחַת. דָּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן כְּשִׁבְקֵשׁ אֱלֹהֵיו לְהַחֲיוֹת בֶּן הַצָּרְפִּית אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לֹא יָאוֹת לָךְ לְמִיסַב בִּידֶךָ שְׁתִּי מִפְתָּחוֹת, אֲלֵא תָן לִי מִפְתָּח הַגָּשְׁמִים וְתַחֲיָה הַמֵּת. וְהֵינִי דְכַתִּיב, (מלכים א יח) לָךְ הִרְאָה אֶל אַחָאָב וְגו' וְאַתָּנָה מָטָר. לֹא אָמַר וְתָן מָטָר אֲלֵא וְאַתָּנָה.

וְהָא אֲלִישֶׁע הָוֹ לִיה. אֵין. לְקַיִים פִּי שְׁנִים בְּרוּחוֹ שֶׁל אֱלֹהֵיו, אֲלֵא שְׁלֹשְׁתָּם לֹא מָסְרָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּיד שְׁלִיחַ, דָּאָמַר רַבִּי סִימוֹן בֶּא וְיָאָה כַּחוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּפַעַם אַחַת מַחֲיָה מֵתִים וּמוֹרִיד שָׁאוֹל וְיַעַל, מְזַרְחִים מְאוּרוֹת וּמוֹרִיד גָּשְׁמִים, מַצְמִיחַ חֲצִיר, מְדַשֵּׁן יְבוּלִים, פּוֹקֵד עֲקָרוֹת, נוֹתֵן פְּרִנְסוֹת, עוֹזֵר דָּלִים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים, זוֹקֵף כְּפוּפִים, מְהַעֲרָא מַלְכִין וּמְהַקֵּם מַלְכִין, וְהַכֵּל בְּזִמָּן אֶחָד וּבִרְגַע אֶחָד וּבִבְת אַחַת מַה שְּׁאִין שְׁלִיחַ לַעוֹלָם יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ.

תַּנְיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי כָּל מַה שְּׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֲלֵא בְּדַבּוּר, דְּכִיּוֹן דָּאָמַר מִמָּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ יֵהָא כֶּף מִיָּד נַעֲשֶׂה. בֶּא וְיָאָה כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דְכַתִּיב, (תהלים לג) בְּדַבָּר יְיָ שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ. דָּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (יהודה) מָאִי דְכַתִּיב, (שמות יב) וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱךָ וְגו'.

אִי הָכִי יִקְרָא סְגִיָּאָה הוּא לְמַעְרָאִי, דְּלֹא דְמִי מָאֵן דְּתַפֵּשׁ מִלְכָּא לְמָאֵן דְּתַפֵּשׁ הֲדִיּוּטָא. וְעוֹד אֵין לָךְ אִוְמָה מְזוּהָמָת בְּכָל טוֹמְאָה כְּמוֹ הַמִּצְרַיִם דְכַתִּיב בְּהוּ (יחזקאל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם וְגו' שְׁהֵם חֲשׂוּדִים עַל מִשְׁכַּב זָכוּר, וְהֵם בָּאִים מִחֵם שְׁעֵשָׂה מַה שְּׁעֵשָׂה לְאִבּוֹ וְקָלַל אוֹתוֹ וְלִכְנֹעַ בְּנוֹ.

יְכִי לֹא הִיָּה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלֶּאֱךָ אוֹ שְׁלִיחַ לְשַׁגֵּר לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּמִצְרַיִם כְּמוֹ שְׁעֵשָׂה בְּאִשּׁוֹר שְׁהִיָּה

אִמָּה מְזוּהָמָת בְּכָל טוֹמְאָה כְּמוֹ הַמִּצְרַיִם, שְׁכַתוֹב בָּהֶם (יחזקאל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם וְגו', שְׁהֵם חֲשׂוּדִים עַל מִשְׁכַּב זָכוּר, וְהֵם בָּאִים מִחֵם שְׁעֵשָׂה מַה שְּׁעֵשָׂה לְאִבּוֹ, וְקָלַל אוֹתוֹ וְלִכְנֹעַ בְּנוֹ.

וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, לֹא נִמְסַר בֵּיד אֱלֹהֵיו אֲלֵא אַחַת. שְׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כְּשִׁבְקֵשׁ אֱלֹהֵיו לְהַחֲיוֹת בֶּן הַצָּרְפִּית, אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: לֹא נָאָה לָךְ לְקַחַת בִּידֶךָ שְׁנֵי מִפְתָּחוֹת, אֲלֵא תָן לִי מִפְתָּח הַגָּשְׁמִים, וְתַחֲיָה הַמֵּת. וְהֵנִי שְׁכַתוֹב (מלכים א-יח) לָךְ הִרְאָה אֶל אַחָאָב וְגו' וְאַתָּנָה מָטָר. לֹא אָמַר וְתָן מָטָר, אֲלֵא וְאַתָּנָה.

וְהָרִי אֲלִישֶׁע הָיִי לוֹ? בֶּן. לְקַיִים פִּי שְׁנִים בְּרוּחוֹ שֶׁל אֱלֹהֵיו. אֲלֵא שְׁלֹשְׁתָּם לֹא מָסְרָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּיד שְׁלִיחַ, שְׁאָמַר רַבִּי סִימוֹן, בֶּא וְיָאָה כַּחוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: בְּפַעַם אַחַת מַחֲיָה מֵתִים וּמוֹרִיד שָׁאוֹל וְיַעַל, מְזַרְחִים מְאוּרוֹת וּמוֹרִיד גָּשְׁמִים, מַצְמִיחַ חֲצִיר, מְדַשֵּׁן יְבוּלִים, פּוֹקֵד עֲקָרוֹת, נוֹתֵן פְּרִנְסוֹת, עוֹזֵר דָּלִים, סוֹמֵךְ נוֹפְלִים, זוֹקֵף כְּפוּפִים, מַעֲבִיר מַלְכִים וּמַקִּים מַלְכִים, וְהַכֵּל בְּזִמָּן אֶחָד וּבִרְגַע אֶחָד וּבִבְת אַחַת מַה שְּׁאִין שְׁלִיחַ לַעוֹלָם יָכוֹל לַעֲשׂוֹתוֹ.

שְׁנִינֵי בְּבִרְיָתָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל מַה שְּׁעוֹשֶׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת אֲלֵא בְּדַבּוּר. שְׁכִיּוֹן שְׁאָמַר מִמָּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ יֵהָא כֶּף - מִיָּד נַעֲשֶׂה. בֶּא וְיָאָה כַּח גְּבוּרָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוֹב (תהלים לג) בְּדַבָּר יְיָ שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ. שְׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן (יהודה), מַה זֶּה שְׁכַתוֹב (שמות יב) וְעַבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מִלֶּאֱךָ וְגו'?

אִם כֶּף, כְּבוֹד גָּדוֹל הוּא לְמִצְרַיִם, שְׁלֹא דוֹמָה מִי שְׁתַּפֵּס מִלֶּךְ לְמִי שְׁתַּפֵּס הֲדִיּוּט. וְעוֹד, אֵין לָךְ

אִמָּה מְזוּהָמָת בְּכָל טוֹמְאָה כְּמוֹ הַמִּצְרַיִם, שְׁכַתוֹב בָּהֶם (יחזקאל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם וְגו', שְׁהֵם חֲשׂוּדִים עַל מִשְׁכַּב זָכוּר, וְהֵם בָּאִים מִחֵם שְׁעֵשָׂה מַה שְּׁעֵשָׂה לְאִבּוֹ, וְקָלַל אוֹתוֹ וְלִכְנֹעַ בְּנוֹ.

יְכִי לֹא הִיָּה לְקַבֵּ"ה מִלֶּאֱךָ אוֹ שְׁלִיחַ לְשַׁגֵּר לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּמִצְרַיִם כְּמוֹ שְׁעֵשָׂה בְּאִשּׁוֹר שְׁהִיָּה בְּנוֹ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכונת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכונת עזנו במהרה ביימנו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכונתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוַעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מו"ץ בד"ץ 'פעולת צדיק'